

Hans is kwijt

© Erik Jan Harmens, 2017

© Moon, Amsterdam 2017

Illustraties © Elise van Iterson, 2017

Ontwerp omslag en binnenwerk: steef liefding

ISBN 978 90 488 3684 0

ISBN 978 90 488 3685 7 (e-book)

NUR 282

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Erik Jan Harmens

Hans is kwijt

Met tekeningen van
Elise van Itersson

Dino's

Hans ligt in bed.

Hij kijkt naar zijn dinobehang.

Daar heeft-ie twee jaar geleden net zo lang om gezeurd tot zijn vader er een punthoofd van kreeg.

Toen het er eenmaal op zat durfde Hans niet te klagen over de bubbeltjes.

'Die trekken vanzelf weg,' zei zijn vader.

Twee jaar geleden.

Elke keer als het op televisie of in de krant over dino's gaat, zegt zijn vader of moeder: 'Hans! Ze hebben het over dino's!'

Hans z'n liefde voor dino's begon toen hij zes jaar oud was en eindigde toen hij zes jaar oud was, en nu is hij acht.

Hij is al vaak met iets scherp per ongeluk langs het behang geschuurd, maar dan pakt zijn vader de lijmstift, repareert de scheur en zegt: 'Je ziet er niks meer van.'

Zijn kamer is achterlijk klein en meer geschikt voor een kabouter.

Zijn zus d'r kamer is precies even groot, zegt zijn vader.

Maar die kamer heeft rechte muren en twee van de vier muren in Hans z'n kamer lopen schuin.

Ruilen wil Hans ook niet, want nog erger dan dinobehang zijn witte stippen op een roze vlak.

Hans z'n zus is twee jaar ouder, ze heet Annemeet.
Er rijmt heel veel op Annemeet, je kunt haar er goed mee
op stang jagen.

Annemeet zit op gym en dat moet de hele wereld weten.
Als het even kan heeft ze haar roze turnpakje aan en wan-
neer dat in de was zit draagt ze haar oude turnpakje.
Dat was ooit ook roze, maar nu is het wit.

Ze maakt de hele dag handstanden of spagaten.
Annemeet.
Met d'r dikke reet.

De ouders van Hans worden er ook gek van.
Ze hebben vorige week een afspraak gemaakt dat als
Annemeet zeven dagen geen handstanden doet, dat ze dan
een Barbie krijgt.
Gisteren heeft ze er een uitgezocht, maar ze heeft de hele
week gesmokkeld.
Steeds als hun ouders niet keken gingen haar benen
– woep – de lucht in.

Hans heeft het niet gezegd, want hij is geen verklikker.
Maar hij vindt het wel stom.
Hij vindt zijn ouders stom, omdat die het niet doorhebben.
Hij vindt zijn zus stom, omdat ze de boel belazert.
En hij vindt de Barbie stom, omdat ze de hele dag lacht.
Terwijl er niks, echt helemaal niks te lachen valt!

Pssssssccccchhhhhttttt!!!

Hans staat op, maakt een washandje nat en gaat ermee langs zijn oksels.

Dan spuit hij heel veel deo, eerst in z'n linkeroksel:

pssssssccccchhhhhttttt!!!

Daarna rechts: pssssssccccchhhhhttttt!!!

Zijn moeder vindt 'm nog te jong voor deo.

Maar Hans vindt dat je nooit te jong bent om fris te ruiken.

Ze vindt ook dat-ie minder moet doen: pscht!

En: pscht!

Maar Hans wil: pssssssccccchhhhhttttt!!!

en: pssssssccccchhhhhttttt!!!

Hij ruikt aan de kleren die hij gisteren aan had, die kunnen nog wel een dagje.

Zijn moeder zegt dat hij zelf z'n brood moet smeren, 'want ik heb een ongelooflijke haast'.

Dat zegt ze elke morgen.

Hans z'n ouders hebben een kantoorboekhandel.

Om halfnegen gaan ze open, maar voor die tijd moeten ze nog 'een miljoen dingen' doen.

Dat is een beetje overdreven, maar ze hebben het wel druk.

Ze hebben het vooral druk met wachten.

Op klanten.

Want heel veel mensen gaan niet meer naar de winkel.
Ze kopen hun papier, schrijfblokken en pennen via internet.
Dan worden hun spullen aan de deur bezorgd.
En als ze niet thuis zijn laten ze de bezorger het pakje naar
de winkel van de vader en moeder van Hans brengen, dan
halen ze het daar na hun werk op.

Hans heeft wel ideeën over hoe je meer mensen naar de
winkel krijgt.
Door het gezelliger te maken.
Door iedereen een kopje koffie aan te bieden.
Gratis!
En door op de stoep te gaan staan en goeiemorgen te
zeggen tegen iedereen die langsloopt.
En leuke muziek aan te zetten, bijvoorbeeld van Bruno Mars.
En die lelijke witte lampen uit te doen en in plaats daarvan
overal flitsende discolichten te hangen.
Maar dan zegt Hans z'n vader met zo'n stom lachje: 'Als je
later groot bent moet je zelf maar een winkel beginnen!'

Nanana

Hans z'n beste vrienden heten Adil, Otis en Wolf.

En Hans heet Hans.

Z'n haar is slap en dun, en als hij gezwommen heeft kun je zijn schedel erdoorheen zien.

Otis z'n haar is dik en kroezig.

Meisjes halen er soms hun hand doorheen, dat doen ze bij Hans nooit.

Hans kijkt in de spiegel boven de wasbak.

Hij heeft twee grote voortanden, aan weerszijden daarvan twee kleine babytandjes.

En dan op elke bovenhoek een slag tand die in de bek van een walrus niet zou misstaan.

Hans z'n meester heet óók Hans, maar alle kinderen noemen hem 'meester', dus niemand raakt in de war.

Ozzy is er ook, dat is de hond van Hans.

Zijn hobby is: met z'n rug rollen in dode dieren.

Je wilt daarna echt niet bij hem in de buurt komen, maar hij wél bij jou.

Wolf heeft ook een hond, maar die doet dat soort dingen niet.

Die ruikt gewoon naar hond.

Hans z'n vader heeft twee broeken, dat vindt-ie genoeg.
Meestal draagt-ie de lichtbruine.
Zit die in de was, dan heeft-ie nog een spijkerbroek.
Ze zitten allebei veel te wijd.
Het lijken wel aardappelzakken.
'Liever te wijd dan te strak,' zegt z'n vader.
Alsof een broek alleen maar te wijd of te strak kan zijn.

Hans z'n moeder zingt altijd mee met liedjes op de radio,
maar ze onthoudt de tekst nooit.
Ze zingt bijna alleen maar nanana.
Als ze meezingt met 'Billionaire' van Bruno Mars, zingt ze:
'I wanna be a billionaire...'
En dan: 'Naaaaa-na-na-naaaaa...'
En dan: 'Naa-naa-naa-naa...'
En dan: 'Naa-naa-naa-naa-naa...'
Ze heeft een geheugen als een zeef.